

Apliecināt Dieva vārdu

4 Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja:

5 "Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazīnu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām."

6 Tad es atbildēju: "Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!"

7 Bet Tas Kungs man sacīja: "Nesaki: es esmu jauns, - jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu."

8 Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!" saka Tas Kungs.

9 Un tad Tas Kungs izstiepa Savu roku, aizskāra manu muti un sacīja: "Redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē."

10 Es šodien tevi ieceļu pār tautām un pār ķēniņu valstīm - izplēst ar visām saknēm un izraut, sagraut un izpostīt, tad uzcelt un dēstīt."

17 Bet tu apjoz savus gurnus, celies un sludini tiem visu, ko Es tev pavēlēšu! Nebīsties no tiem, lai Man tevi nav jāizbiedē viņu priekšā!

18 Jo zini, šodien Es tevi daru par stipru pili, par dzelzs balstu un par vara aizsargmūri pret visu šo zemi, pret Jūdas ķēniņiem, pret viņu augstākiem pārvaldniekiem un priesteriem un pret visiem šīs zemes iedzīvotājiem.

19 Un, kad tie pret tevi arī saceltos, tie tevi nenomāks, jo Es esmu ar tevi, lai tevi pasargātu!" saka Tas Kungs.

Jeremijas grāmata 1,4-10.17-19

Mīļā draudze!

Savā ziņā šie vārdi no pravieša Jeremijas grāmatas ir turpinājums šodienas pantam, ko pārdomājām pie kristībām. Arī šeit izskan aicinājums piecelties un nebaidīties. Vienīgi šeit vēl Dievs liek pravietim sludināt visu, ko Viņš pavēlē. Varbūt Jūs domājat, ka Dieva vārda sludināšana ir tikai mācītāja uzdevums? Ja tas tā būtu, tad mēs kā baznīca esam diezgan nožēlojamā stāvoklī, kur tās locekļi nekad nekļūst pieauguši, vienmēr ir atkarīgi no citiem. Galu galā, tas taču ir baznīcas uzdevums, nest tālāk evaņģēlija vēsti visiem cilvēkiem, ne tikai dažiem izredzētajiem. Mums ir vajadzīgi Dieva vārda sludinātāji. Tādi, kas apliecina Jēzu tur, kur nav cerības, tur, kur valda stiprākais, tur, kur viens otram nevar uzticēties. Katrs no mums veido attiecības ar citiem cilvēkiem, nonāk situācijās, kur mēs varam parādīt ceļu pie Dieva, ar saviem vārdiem un darbiem.

Kad Dievs uzrunāja Jeremiju, tas nobijās. Viņš sacīja: *"Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!"* Jeremija nojauš, ka būs nepatīkšanas. Viņš ir tikai cilvēks, kas ilgojas pēc ģimenes, nodrošinātas ikdienas, ka var darīt patīkamas lietas. Vai Dievs tiešām nevarēja izvēlēties kādu, kas bija gudrāks, vairāk pieredzējis, ar labām runas dāvanām. Ja lasām Jeremija grāmatu, mēs ātri vien saprotam, ka viņam ar savu slikto priekšnojautu bija taisnība. Jeremija iekūlās lielās nepatīkšanās, tieši savas sludināšanas dēļ – viņa ģimene no viņa novērsās, viņš pats tika apsūdzēts kā nodevējs, iemests tukšā akā, lai tur iet bojā, ar varu paņemts uz citu zemi utt. Jeremija grāmata ir unikāla, jo tur var atrast vienu no pirmajām liecībām visā pasaules literatūrā par to, kā individuāls cilvēks apraksta savas iekšējās izjūtas Dieva priekšā, savu izmisumu un smagumu.

Kā ir ar mums šodien? Vai apliecināt Dievu var būt bīstams pasākums? Tas noteikti ir atkarīgs no vides, kur to dara. Ja tas notiek šeit baznīcā, vai kādā evaņģēlizācijas pasākumā, tad nav ko baidīties. Vienīgā nelaime ir, ka mēs tur sastopam parasti tikai tos, kas jau ir atvērti Dieva vārdam, kas meklē Dievu. Bet ir taču tik daudz situāciju dzīvē, kur cilvēki noslēdzas sevī, kur pats galvenais

ir peldēt līdzī ar straumi, būt tā kā pārējie, ar savu apģērbu, ar mūziku, ko tu klausies, ar izturēšanos. Ja tu nepieņem šos nosacījumus, tad - *ej un tinies projām*. Nevienam jau nepatīk būt atstumtam, arī kristiešiem nē.

Varbūt labāk kādreiz paklusēt, ka esmu kristietis?

Labi, man arī krīt uz nerviem, ja kāds nepārtraukti runā par Dievu, nemaz neskatoties, kā otrs jūtās, ko tas ir piedzīvojis. Tieši šī iemesla dēļ šodien daudzi vairs neuzticas vārdiem, arī kristiešu vārdi bieži vien ir tukšas frāzes. Ir svarīgi, ka mēs runājam par to, ko paši esam piedzīvojuši, nevis vispārīgi. Bet tas nenozīmē, ka ticības lietas ir tikai mana privātā darīšana, ko nevienam nekad neizpaudīšu.

Vēl viena lieta, kas mūs var traucēt, apliecināt savu piederību Jēzum, ir, ka mūsu sabiedrībā ir uzstādījums, ka mums pašiem ir jārealizē sevi. Mums visiem ir dotas visādas dāvanas, kuras mēs varam attīstīt, kur varam iegūt prieku un labsajūtu. No kristīgā viedokļa rodas jautājums: *vai tiešām tas mērķis ir tikai gūt baudu sev pašam?* Varbūt, ka Dievs man šīs lietas ir devis, lai arī citiem būtu labums no tā. Ja skatāmies uz Jeremiju, mēs redzam, cik grūti viņam gāja, neraugoties uz to, ka viņš bija dievticīgs, krietns vīrs. Viņam iznāca atteikties no saviem nākotnes plāniem, tā vietā viņš palika uzticīgs savam aicinājumam. Arī mums var gadīties, ka piedzīvojam kaut ko nepatīkamu, piemēram, zaudējam darbu. Kā tas ir – kāpēc tas tā notiek? Vai tad Dievam nevajadzēja mūs pasargāt, ja viņš mūs mīl? Manuprāt, ir svarīgi redzēt lietas pareizā perspektīvā. Dievs pats taču ir nokāpis no sava troņa debesīs, lai sastaptu mūs mūsu grūtībās, mūsu dzīves tumsā. Ja mēs vēlamies sekot Jēzum, arī mums ir jābūt kopā ar saviem līdzcilvēkiem, mēs nevaram liecināt citiem par Dieva mīlestību, ja esam atrauti no viņu dzīves pieredzes. Tā kā Jeremija saņēma Dieva apsolījumu, ka Tas ir ar viņu, lai pasargātu, arī mēs kristībās esam saņēmuši solījumu, ka esam vienoti ar Jēzu. Tā ir liela dāvana, kas ir domāta lietošanai, nevis, ka to ieliek muzejā un izstāda kā vērtīgu eksponātu. Tieši tāpēc taču mēs saņemam šos vārdus, lai tie kļūtu dzīvi mūsu dzīvē, it īpaši pārbaudījumos un grūtībās.

Nobeidzot es jums gribu pastāstīt par vienu vācu ticības mācības skolotāju, vārdā Georgs Maus. Viņš dzīvoja laikā, kad Vācijā valdīja nacisti, otrā pasaules kara laikā. Viņš vairākkārt bija saņēmis brīdinājumus, ka viņam jābūt uzmanīgākam ar saviem vārdiem, lai nezaicina tos, kas ticēja Hitleram. Tomēr Maus vairāk baidījās no tā, ka varētu noliegt savu Kungu Jēzu Kristu. Viņš teica: “Pēteris Kungu nenoliedza augsto priesteru priekšā, bet nodevu viņu, kad sastapa nabadzīgu kalponi. Mums kā skolotājiem ir jāuzmanās, ka nenoliedzam viņu skolas bērnu priekšā.” 1944. gada pavasarī notika, ka Maus ticības mācības stundā runāja par Jēzus bausli, mīlēt savus ienaidniekus. Viena skolniece jautāja: “Vai šis bauslis ir derīgs arī šodien?”

Maus atbildēja: “Jā, Jēzus vārdi ir derīgi vienmēr, visur, visos apstākļos.” Skolniece jautāja: “Vai tad mums, ja vēlamies būt īsti kristieši, ir jāmīl, piemēram, arī tos angļus, kas nomet bumbas uz vācu pilsētām?” Bez vilcināšanās Maus atbildēja: “Jā.” Tomēr skolniece nebija apmierināta un norādīja, ka vācu propagandas ministrs Dr. Gebels esot teicis, ka ir jāienīst angļus. Bet Maus atbildēja: “Arī Dr. Gebels nevar atcelt Jēzus bausli.”

1944. gada aprīlī pret Mausu šo vārdu dēļ tika celta apsūdzību. Viņu apcietināja un aizveda uz koncentrācijas nometni Dahavu. Ceļā uz turieni viņš nomira.

Skatoties atpakaļ, kļūst skumji, ka tikai ļoti maz kristiešu nacistu laikā sekoja savam aicinājumam. Lielākā daļa nobijās, klusēja, vai arī vienkārši skrēja līdzī visiem pārējiem.

Neesmu pārliecināts, vai mēs šodien esam daudz labāki.

Adventa laikā, kad gatavojamies saņemt Jēzu, tas varētu būt noderīgi, pārdomāt, vai mēs patiešām Viņu gaidām. Āmen.

Mācītājs Mārtiņš Urdze